

Moj susret s Bogom

Živjeli smo u maloj kući u talijanskoj pokrajini Calabrij, u selu Filippa kraj mjesta Mesoraca. Na jednom obližnjem brežuljku nalazio se franjevački samostan u koji smo redovito odlazili na misu.

Privlačna snaga samostana

Jednoga jutra – još uvijek se dobro sjećam toga dana – zvuci crkvenih orgulja ganuli su me kao još nikad dotad. Vani se budilo proljeće i mene je iznenada obuzela misao da bi bilo prekrasno kada bih ostatak života mogao provesti u nekom samostanu, u bliskom zajedništvu s Bogom i prirodom. Kada smo se vraćali s mise, prišao sam bliže majci i rekao joj: „Mama, kako bi bilo divno kada bih ja mogao biti svećenik!“ Moja je majka bila presretna zbog te želje, a još je sretnija bila kada sam joj nakon nekog vremena ponovno rekao da svećeničku službu sve više smatram Božjim pozivom za svoj život.

Tada je došao dan kada je majka, po mojoj želji, poslala sa mnom u samostan da porazgovaramo s nadstojnikom. On je, nakon što smo porazgovarali, izgledao uvjeren ozbiljnošću moje nakane i uvjerio moju majku da ću jednoga dana zasigurno biti svećenik. Na posljetcu je i ravnatelj franjevačkog samostana „Collegio Serafico“ prihvatio moju zamolbu pa sam 28. rujna 1928. godine napustio svoju obitelj i s paterom Carlom otišao u sjemenište u pokrajinu Cosenza.

Prve godine u sjemeništu

Tijekom putovanja misli su mi se uporno vraćale mojim voljenima, koje sam ostavio za sobom. Često sam si, a da to moji suputnici nisu primijetili, brisao suze što su mi tekle niz obraze. Prve dane u sjemeništu obilježavao je velik nemir, kojem je razlog bio dolazak mnogih novih sjemeništara. Neki od njih gotovo su još bili djeca i mnogi od njih nisu se mogli tako brzo priviknuti novom načinu života, jer je taj bio toliko različit od slobode u kojoj su dotad živjeli.

Kada je došla hladna zima navukao sam gripu i još poneku bolest. U učionicama uopće nije bilo grijanja. Nakon što nas je rano ujutro zvono probudilo iz sna morali smo prijeći preko nenatkrivenog dvorišta i oprati se pod vedrim nebom. Kako je voda u posudama za pranje bila zaleđena, morali smo najprije slomiti led. Komadi leda služili su nam umjesto sapuna. Zbog toga se većinu nas jedva moglo nagovoriti da se umijemo barem svakog drugog ili trećeg dana.

Bio je to nadasve težak život. Zbog hladnoće je moje raspoloženje iz dana u dan bilo sve lošije. Premda sam pokušavao junački podnositi te neprijatnosti, sve sam se više i više povlačio u sebe. Na moje iznenađenje, sve sam češće znao zaplakati. U takvim me trenucima nitko nije mogao utješiti. Jednom se pater Carlo toliko razljutio zbog mojeg jaukanja da me pokušao opametiti pljuskama i udarcima šakom. Na poslijetku me još udario nogom. Moram priznati da su ti nemilosrdni udarci postigli željen učinak. Od toga sam trenutka odlučio činiti što god se zatraži od mene, bez obzira koliko to bilo neugodno.

Uskoro sam primijetio da se ne mogu povjeriti nikome, kao i da mi je nemoguće imati prijatelja. Posvuda su vrebale nekakve uhođe. Osim toga što sam naveo sjećam se vrlo malo toga što se zbivalo u prve četiri godine sjemeništa.

Nesretna braća

U rujnu 1932. godine došao sam u samostan u kojemu sam provodio svoje novaštvo. Kao što je u redu „male braće“ uobičajeno, na dan ulaska u red dobio sam novo ime. Od toga trenutka zvao sam se „brat Felice“, to jest „brat Srećko“.

Ono čega se iz toga doba najviše sjećam jest užasna dosada koja je obuzela nas novake. Dane smo provodili u neprirodnom neradu i usamljenosti, tobože kako bismo mogli rasti na Božjim putovima. No u stvarnosti smo živjeli u nepovjerenju i međusobnoj zavisti zbog kojekakvih sitnica, a naš zajednički život obilježavala je ljubomora, prepirke i druge podlosti.

Konačno svećenik

Moje novaštvo završilo je 4. listopada 1933. godine polaganjem „jednostavnog zavjeta“, a 7. srpnja 1940. godine bio sam posvećen za svećenika. Čestitao mi je biskup, zajedno s mojim predstojnicima i prisutnim svećenicima, i bio sam vrlo sretan. Konačno sam bio svećenik. No moja prva misa ipak je bila veliko razočaranje. Uvježbao sam sve postupke koji su se od mene očekivali u toj ulozi i za koje sam bio pripreman. No pritom nisam doživio nikakvu radost i nisam imao nikakvo duhovno zadovoljenje. Gdje je bila Božja prisutnost, o kojoj su mi govorili da ću je doživjeti u punoj stvarnosti? Sve sam doživio kao puku formalnost i pritom u nutрини ostao potpuno prazan.

Nakon nekoliko godina provedenih u Samostanu svetoga Franje Asiškog, gdje sam kao srednjoškolski nastavnik predavao povijest, zemljopis i religiju, otišao sam u samostan u mjestu Bisignane (Cosenza), a potom prešao u jedan samostan u pokrajini Reggio di Calabria. Tu sam imao prvi izravan susret s evanđeoskim kršćanima.

Voda, svjetlo i otvoren prozor

Bio je petnaesti kolovoz 1945. godine. Prolazio sam kraj evanđeoske baptističke crkve i iznenada osjetio snažnu želju da porazgovaram s duhovnikom te crkve. No nisam smogao hrabrosti da uđem pa sam mu idućeg dana napisao pismo i zamolio ga za susret. Odgovor koji mi je pastor Salvatore Tortorelli poslao glasio je: „Uvijek ste dobrodošli. Posjetite me kad god budete u mogućnosti.“ Kada sam se našao s njim, savjetovao mi je da počnem čitati Bibliju. Rekao je: „Čitajte Bibliju bez predrasuda i bez kompliciranja, a ne kao da je to neka teško razumljiva knjiga određena samo za one koji su učeni.“

Vratio sam se u samostan i počeo čitati Sveto pismo na talijanskom jeziku. To je mojem ožednjelom duhu i isušenoj duši otvorilo izvor prave Vode. Kao slijepac koji je progledao, na svakoj sam stranici otkrivao nova iznenađenja i na zidovima moje duhovne tavnice otvarali su se prozori kroz koje je prodiralo novo svjetlo. „Je li moguće“, rekao sam sâm sebi, „da sam tolike godine živio ne znajući ništa o svim ovim prekrasnim istinama!“ Jednoga dana ispri-

čao sam pastoru Tortorellju kako se osjećam, na što mi je on rekao: „Gospodin Vas poziva da izidete iz zavedenosti. Ostavite sve za sobom i pouzdajte se u Evanđelje Gospodina Isusa Krista.“

Strah od posljedica

Izlazak iz samostana bio mi je zapriječen s dvije velike prepreke. Najprije je bilo to što nije bilo veće sramote negoli biti otpušten iz svećeničke službe ili je sâm napustiti. Bio mi je osiguran prezir sa svih strana. Usto je po takozvanom Lateranskom sporazumu između talijanskih vlasti i Vatikana, na temelju petoga članka toga konkordata, bilo utvrđeno da bivši svećenici ne mogu dobiti namještenje u javnim ustanovama, primjerice kao učitelji ili službenici. Tako bih se nakon izlaska iz samostana našao u stranom svijetu – bez ikakve novčane pomoći i bez izgleda da ću naći kakvo radno mjesto. Suočen s takvim izgledima, nisam imao hrabrosti napustiti samostan.

„Isus Vas želi spasiti“

Nedugo nakon toga bio sam premješten u samostan u mjestu Stalletti. Jednom kada sam prolazio selom prišao mi je neki seljak i prenio mi pozdrav od baptističkog pastora iz Reggio di Calabrije. Sreoga je tjedan dana prije toga i od njega saznao da je „katolički svećenik Guido Scalzi premješten u njegovo selo“. Objasnio mi je gdje se nalazi evanđeoska zajednica kojoj on pripada i da bi bilo lijepo ako bih posjetio njihovog pastora, koji se zvao Domenico Fulginiti.

S veseljem sam prihvatio tu ponudu. Nekoliko dana kasnije navečer sam otišao iz samostana i stigao na opisano mjesto. Kuća je bila mala i vrlo skromno namještena, kao i većina kuća kalabrijskih seljaka. U njoj je bio stol i nekoliko stolica te ognjište i daska za tijesto s dva sita pomoću kojih se prosijavalo brašno za kruh. Na zidu kraj ognjišta visjeli su lonci i tave. Kroz poluotvorena vrata nazirala se

spavaća soba. Moj prvi utisak o pastoru bio je dosta nepovoljan. Bio je odjeven u krajnje skromno odijelo i nije imao kravatu. Odmah se vidjelo da je to samo običan seljak. „Kakav je to pastor?“ mislio sam kad mi ga je Domenico Fulginiti predstavljao.

Očekivao sam da će iznenada uzeti svoju Bibliju i održati mi propovijed, no umjesto toga pogledao me je krajnje prijazno i rekao mi: „Vi vjerojatno već znate sve što se može znati o Božjoj Riječi. Ono što Vama, zapravo, treba jest izbavljenje. Isus Vas želi izbaviti. On je umro na križu kako bi spasio Vašu dušu.“ Govorio je o novom rođenju, koje je moguće postići jedino putem vjere u prolivenu krv Isusa Krista i ispričao mi pripovijest o religijskom učitelju Nikodemu, koji je jedne noći bio posjetio Isusa. Zatim je pitanje svojega Učitelja uputio meni: „Ti si učitelj Izraelu i ne znaš to?“

„Roditi se nanovo,“ mislio sam, „oh, kad bih se samo mogao nanovo roditi. Jednostavno se riješiti sve svoje prošlosti, svih mojih pogrešnih odluka, mojih pogrešnih shvaćanja, mojih grijeha, svih prljavština i svega onog nečistog što se nakupilo u mojoj duši te početi živjeti novim, čistim životom pred Bogom i pred ljudima – da, kad bih se samo mogao roditi nanovo!“

Istinska molitva vjere

„Morate se nanovo roditi“, ponovio mi je seljak prijazno. Nisam mu znao što odgovoriti pa sam zahvalno nastavio slušati njegova objašnjenja. Govorio je vrlo jednostavno i nadasve uvjerljivo. U njegovim riječima nije bilo ni traga oholosti i nije se služio jezikom umišljenih učenih ljudi. Uskoro je ustao i rekao mi: „Ako nimate ništa protiv, mogli bismo se pomoliti prije negoli krenemo svaki svojim putem.“ – „Naravno, mogli bismo se pomoliti“, odgovorio sam mu. Spustio se na koljena, podigao ruke prema nebu i zatvorio oči. Moje su oči, naprotiv, bile širom otvorene. Najprije je zahvalio Bogu za to što mi je dao mogućnost da čujem poruku spasenja. Zatim ga je zamolio da očisti moje srce od svakoga grijeha i moju dušu pročisti dragocjenom krvlju Isusa, Njegova jedinorođenog Sina, koji je na križu umro zato što nijedna druga cijena nije bila dovoljna da izbavi moju dušu. Na isti se način molio još neko vrijeme.

I ja sam kleknuo, premda sam se isprva nećkao. Sumnjičavo sam slušao njegove riječi i nasmejao se u sebi kad je spomenuo moje grijehe. Što bi on mogao znati o tome? Moj je pogled bio usmjeren u njega. Oči su mu još uvijek bile zatvorene a ruke su mu bile smjerno upravljene prema nebu. Snaga njegove molitve očitovala se u cjelokupnom držanju njegova tijela. To je uistinu bila molitva vjere. Još nikada u svojem životu nisam čuo nekoga da bi se tako molio. Njegova je molitva bila upravo onakva vrsta molitve kakvu je bio naučavao Isus Krist. Nije se služio nikakvim mehaničkim ponavljanjem, nego je poticao na molitvu koja je odgovarala trenutnim potrebama.

Vječan život je u Božjem Sinu

Iznenada sam sklopio oči i preda mnom je bljesnuo moj protekli život – svi moji grijesi, poroci i požude, sva moja ponositost, moje pretvaranje i nepoštenje, i još mnogo toga. Sve jasnije sam sebe vidio kao osobu prekrivenu grijehom, kao kakav gubavac koji je sav prekriven svojom užasnom bolešću. Moje me duhovno stanje ispunilo jezom. Preplavljen strahom premišljao sam kako se osloboditi iz tog nezavidnog položaja. U tome trenutku prisjetio sam se riječi koje su bile spomenute ranije u molitvi: „Krv Isusova čisti nas od svakoga grijeha.“ Odmah sam shvatio što bi trebalo značiti biti uistinu čist. Prepustio sam se u ruke Isusa, mojeg Izbavitelja, i očajno ga zamolio da mi pomogne. „Gospodine, milostiv budi meni grešniku! Spasi moju dušu!“ povikao sam.

Prolazio sam kroz teško stanje. S jedne sam strane vidio svoj protekli život sa svim njegovim ugodnostima i zadovoljstvima; vidio sam svu svoju rodbinu, prijatelje i sve one koji su me cijenili zbog mojeg položaja. S druge je strane preda mnom stajao neizvjestan život koji će mi donijeti mnogo rada i žrtve; no vidio sam i Isusa, koji je bio spreman primiti me raširenih ruku, dati mi novo srce, novu dušu, nov život i ispuniti me svojom milošću, svojom ljubavlju i mirom. Da se izrazim riječima Svetoga pisma, „to je ovo svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni, i taj život je u njegovu Sinu“ (1. Ivanova poslanica 5,11).

Potpuno sam se pouzdao u Isusa

Osjećao sam kako je u moje srce ušao mir. Po prvi put u svojem životu mogao sam sasvim zbiljski zamijetiti Isusovu prisutnost. On je bio s nama u toj prostoriji. On je vidio moje obraćenje, prihvatio me i ja sam razumio Njegov dobrotiv glas. On je iz mojega srca iza-
gnao strah i otjerao tamu. Njegova je prisutnost bila toliko stvar-
na da sam imao utisak kako bih samo trebao ispružiti ruku da do-
tahnem Njegovu odjeću. Bio je to moj Gospodin, moj Učitelj, Isus
Krist.

Brat Fulginiti je zapazio da se u meni do-
godilo nešto vrlo značajno i da je Gospodin
uslišao njegovu molitvu. Zagrlio me i re-
kao: „Gospodin Vam je dodirnuo srce. Sa-
mo vjerujte u Njega i ne odvrćajte se! Tko
zna hoćete li ikada više imati prigodu da
čujete Isusov poziv? Neprijatelj će Vas uvi-
jek iznova pokušavati spriječiti u tome da
krenete putem spasenja.“ Očiju punih suza
odgovorio sam mu: „Brate, odlučio sam se
sav svoj život služiti Gospodinu pa i ako mi
to donese smrt.“

Od svojeg obraćenja Kristu i napuštanja
Rimokatoličke crkve imao sam povlasticu
služiti svojem Gospodinu na različitim
područjima: u misiji, kao navjestitelj Evan-
đelja, kao pastir zajednice te kao utemelji-
telj i voditelj radio emisije „La Voce della Speranza“ (Glas nade), čije
su emisije bile davane na raznim odašiljačima u Sjedinjenim Drža-
vama i u Europi. Neka bi Gospodin i dalje djelovao putem nas ona-
ko kako je to preokao putem proroka Izaije: *Da onima koji tuguju
na Sionu odredim, da im dâm krasotu umjesto pepela, ulje rado-
sti umjesto tugovanja, opravu slavljenja umjesto duha potišteno-
sti; da ih se može zvati stablima pravednosti, nasadom GOSPODI-
NOVIM, da on bude proslavljen* (Izaija 61,3).

